

Ze sborových akcí

Ne	5. 7.	9:30	bohoslužby (společné s Žižkovem I, u nás - Z. Šorm)
Ne	12. 7.	9:30	bohoslužby (Z. Šorm)
Ne	19. 7.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (Z. Šorm)
Ne	26. 7.	9:30	bohoslužby (M. Cháb)
Ne	2. 8.	9:30	bohoslužby (O. Navrátilová)
Ne	9. 8.	9:30	bohoslužby (Z. Šorm)
Ne	16. 8.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (T. Landová)
Ne	23. 8.	9:30	bohoslužby (M. Cháb)
Ne	30. 8.	9:30	bohoslužby (společné s Žižkovem I, v Betlémské kapli, Prokopova 4 - P. Kalus)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Noc kostelů

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakce: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Obsah

O zlých vinařích	2
Noc kostelů	6
Pod svícnem tma	8

O zlých vinařích

Biblická hodina Vinohrady 2.6.2020; podobenství, Mt 21,33–46

Texty: Iz 5,1 – 7; Mt 21,33–46

Nejdřív bych chtěl připomenout několik věcí, které jsem říkal minule. Také podobenství o zlých vinařích je součástí většího celku, který tvoří zhruba 21. – 25. kapitola Mt evangelia. Jedná s o Ježíšův pobyt v Jeruzalémě před velikonoce.

Vjezdem do Jeruzaléma se Ježíš ocitá v centru bohoslužebného života a s tím se mění i partneři jeho rozhovoru. Doposud kázal zástupům nebo svým učedníkům. Nyní mluví k představitelům Božího lidu – k velekněžím a starším; řečeno obrazem podobenství – k těm, kdo pracují na vinici Páně. S nimi se Ježíš dostává do otevřeného střetu a jeho slova na jejich adresu jsou velmi kritická, vůbec nejostřejší v celém evangeliu.

To je, myslím, důležité si uvědomit: vrcholný a ústřední konflikt se v evangeliu neodehrává mezi Ježíšem a bezvěrci – dnes bychom řekli „ateisty“, ani mezi Ježíšem a jinověrci, ale mezi Ježíšem a těmi, kdo se hlásí k témuž Bohu, kdo se považují za jeho vlastní, kdo vůbec nezapochybují, že jsou na jeho straně. Není to tedy konflikt mezi vírou a nevěrou nebo zbožností a bezbožností, ale střet o pravdivou podobu zbožnosti a víry. Ježíš nenaráží u pochybujících nebo tápajících, ale u suverénů zbožnosti. Zásadní střet se týká právě těch, kdo se k Bohu přiznávají. Vždyť také Ježíš je potom odsouzen a popraven ve jménu Božím.

A minule jsem zmiňoval ještě jednu důležitou věc, totiž že jde o přímý konflikt. Ježíš nemluví o svých protivnících s někým jiným, ale mluví s nimi a k nim.

I podobenství, která jsou součástí té polemiky, jsou takovým přímým oslovením. Ježíš je nevypráví třeba zástupům nebo učedníkům jako informaci o někom třetím. Snažíme-li se jim porozumět, bylo by proto nepřiměřené, kdybychom zaujali roli nezúčastněného pozorovatele, který je chápe jen jako poučení o někom jiném, třeba o našich bratrech židech, nebo jen o představitelích církve. Ta podobenství prostě kladou otazník nad vírou, nad zbožností, nad to, jakou podobu má i naše přiznání a přihlášení se k Bohu.

A jestliže předchází podobenství „O dvou synech“ bylo možné zjednodušeně chápat jako kritiku formální vnější zbožnosti, která se sice k Bohu ochotně hlásí, ale skutek utek, pak to dnešní „O zlých vinařích“ je právě o těch, kdo práci na vinici Páně přijali, kdo ji opravdu berou za svou.

Jde o Izrael, nebo o nás?

O tom, že častý tradiční výklad, který vidí v podobenství jenom jakési alegorické dějinné poučení o zavržení Izraele, jenž Syna – Krista nepřijal, asi není výstižné, svědčí ještě jeden detail. Podobenství začíná větou: „*Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal v ní lis a postavil strážní věž; potom vinici pronajal vinařům a odcestoval.*“

Z hlediska dalšího děje je ta úvodní zpráva o budování vinice vlastně zbytečná. Nemá pro něj žádný význam. I kdyby hospodář získal vinici koupí, na

- zda souhlasí s nahráváním bohoslužeb, které povedou.
- Sbor odprodal starý mixážní pult.
 - Hospodářská komise doporučila, aby výměnu koberců v kostele provedla firma TD podlahy. Výrobu nových stupínků zajistí P. Coufal do 10.000,-Kč.
 - Plánované natření oken (vnější okna v modlitebně a ve 3 bytech) bude pravděpodobně odloženo, protože se nepodařilo najít natěračce.
 - Staršovstvo projednalo vnitropodnikovou směrnici a směrnici archivační a jejich návrhy doporučilo výročnímu sborovému shromáždění.
 - Sálková komise doporučila pro zlepšení akustiky ve sborovém sále oslovit autorku původního návrhu B. Veselou a projednat řešení s ní.
 - P. Coufal do konce srpna instaluje domovní nástěnku pro informování nájemníků.
 - Staršovstvo jednalo o možnostech pomoci s platbami některých nájemníků vzhledem k důsledkům karantény. Prozatím platby za druhý kvartál odkládá do konce září vzhledem k tomu, že nejsou jasná pravidla státní podpory.
 - Staršovstvo pověřilo M. Chába, aby zastupoval sbor při seniorátní revizi sborového účetnictví.
 - Staršovstvo souhlasí s udělením neplaceného volna P. Coufalovi v červenci pro účast na skautských táborech.
 - Staršovstvo znovu jmenovalo členy správní komise obchodu Jednoho světa OPS za sbor: M. Lešikara, J. Raisovou, J. Melicharovou.
 - Z. Šorm tlumočil staršovstvu žádost synodní rady, aby staršovstva zařadila na program zářijových schůzí rozhovor o vhodných kandidátech pro volbu nové synodní rady v roce 2021 a návrhy prostřednictvím konventuálu sdělily předsednictvím konventů.
 - Staršovstvo souhlasilo s rozesláním prosby o pomoc při bakalářské práci K. Sojky na sborový mailový adresář.
 - Staršovstvo prodloužilo o rok možnost bezplatného pronájmu kostela pro účinkující podzimního benefičního koncertu.
 - J. Šarounová informovala staršovstvo o jednání s majiteli, kterým sbor daroval pozemek v Kamenném Přívozu, původně získaný odkazem v dědickém řízení.

Zdeněk Šorm

jeho vlastnictví a nároku vůči nájemcům by to nic neměnilo. Podobenství by klidně mohlo začínat jenom tím, že jeden hospodář pronajal svou vinici vinařům a odcestoval. Jako je tomu třeba v podobenství o hřivnách.

Ten prolog o jejím založení má ale jinou funkci. Četné odkazy na Starý zákon svědčí o tom, že Matoušovo evangelium bylo napsáno pro ty, kdo byli ve starozákonní tradici doma. A těm musel ten prolog hned připomenout jiné podobenství – totiž tu Izajášovu píseň o Hospodinově vinici, kterou jsme četli na začátku. Ta začíná obdobným výčtem práce, kterou milý věnoval vybudování vinice včetně lisu, strážní věže i zdi, která ji chránila. S touto péčí pak ostře kontrastují odporná pláňata, která vinice vydala. A Hospodin potom dodává, že vinicí je dům izraelský, ve kterém místo spravedlnosti panuje jen bezpráví, a proto ho Hospodin už chránit nebude. Vydá jej nepřátelům v plen.

Ježíšovo vyprávění je velmi podobné, ale přece jenom se v podstatných rysech liší. Problémem zde není kvalita úrody a plodnost vinice, ale ti, kdo ji spravují. V záměrně evokovaném srovnání musel ten rozdíl vyniknout. Nejspíš právě proto, aby bylo jasné, že v Ježíšově podobenství nejde o paušální odsouzení Izraele, že se týká něčeho trochu jiného.

Podobenství zkrátka není historicko-náboženský komentář, který by jenom poučoval o tom, jak to v dějinách spásy bylo či bude. Přestože v tomto případě k takovému chápání mnohé svádí. Některým komentářům se totiž ukrutně jednání vinařů jeví reálně nemyslitelné, a tak v něm vidí pouze alegorické vyjádření osudu starozákonních proroků a Krista. Novozákonník Jiří Mrázek a další se ale

domnívají, že v novozákonní době myslitelné bylo. Palestina byla v té době značně nestabilní a nebezpečná země, plná nacionalistických vášní a pnutí, které vedly k mnoha povstáním. Pro zahraničního vlastníka, nebo pro vlastníka, který v zahraničí dlouhodobě pobýval, bylo v takovém prostředí značně obtížné, aby se svých vlastnických práv na dálku domohl. A když se na scéně objevil jeho syn, mohli v tom vinaři vidět jenom důkaz, že jeho otec už nežije, nebo také že sám už není s to se o svůj majetek brát. Mohli spoléhat na právníký úzus, že vlastnický vztah, který není po určitou dobu (snad po tři roky) uplatněn, zaniká. Mohli samozřejmě také jednat impulsivně a nedomyšleně, nebo si dělat naděje vzhledem k různým převrátům, které ztrestají odrodilce. I v současnosti bychom určitě našli dost kriminálních příkladů, kdy lidé podobně kruté spekulují a jednají. A nebyl by to jediný případ, kdy Ježíš v podobenství s kriminálním jednáním počítá (viz. třeba O nepoctivém správci, nebo o pokladu v poli).

Podobenství je spíš zrcadlo, které Ježíš nastavuje „domácím nebo dělníkům“ víry a my se v něm jako věřící můžeme nalézt stejně dobře jako Ježíšův současník.

Jak nepatřit mezi zlé vinaře?

Oč v tom příběhu tedy jde? Ježíš mluví o vlastníkovu vinice a o nájemcích. Je zřejmé, že na tom příkladu odhaluje cosi o Bohu a o těch, kdo se účastní na jeho díle.

Bůh v tomto světě něco tvoří, něco založil. Je zde určitý Boží vklad, základ úspěšného podniku. Připravil vše, co je třeba pro dobrou sklizeň. Můžeme v tom

vidět závdavek Božího království, dobrou setbu lásky, spravedlnosti, pravdy a pokoje, nebo jeho slovo, jak o něm hovoří jiná podobnost. Můžeme si představit i společenství, které z něho roste. Možná i vlastní víru, kterou v nás Bůh probudil.

Podstatné je, že to všechno podle podobnosti není jednoduše náš majetek, ale máme to pouze ve správě, v pronájmu. A to znamená, že na jednu stranu část úrody tohoto Božího díla je tu jistě pro nás – můžeme z ní žít, můžeme ji užívat, smíme se z ní radovat a také ji spotřebovat, ale na druhou stranu, že všechno pro naši vlastní spotřebu určeno není. Část bude vyžádána v ustanovený čas. A všimněte si, že tu asi nejde o obraz posledního soudu. Ta chvíle nastává opakovaně, mnohokrát. Prostě jako při každém nájmu. Jednou sklizní všechno nekonečně.

Teď je ale třeba bedlivě sledovat, v čem je zádrhel. To, co bychom možná vzhledem k účtování nebo vydání počtu čekali a co se také jinde – třeba i v té Izajášově písni o vinici – objeví, tady není. Podobnost se ani slůvkem nezmní o kvalitě nebo o množství úrody. Z ničeho v něm ani náznakem nelze vyčíst, že by vinaři nedělali to, co mají, že by svoji práci zanedbávali, že by to byli lenoši a kvůli zahálce nebo ignoranci neměli, co odvést. Kdepak, tady úroda je, o tom není žádná pochybnost. Byla tu tedy jistě i práce, píle a snaha. Ti, o kterých Ježíš mluví, nejsou žádní lenoši, mluvkové nebo amatéři, kteří by svému řemeslu nerozuměli, a vinici proto zanedbávali nebo nechali ležet ladem. To mohou být velice dobří, pilní a schopní hospodáři a úroda, o kterou se jedná, může být veliká. Jsou to úspěšní dělníci na vinici Páně, za kterými jsou vidět výsledky.

Potíž je jinde. Oni se o ty výsledky s nikým nemíní dělit! Vše chtějí využít jenom pro sebe. Zařídili se na té vinici po svém, jako by byla jejich. Odmítají vydat podíl z výnosu. Chtějí vše pro sebe. Jsou to dělníci na Božím díle, ale do vlastní kapsy. Vše, co Bůh vsadil, přijímají, pilně rozmnožují a pěstují, ale cílem všeho toho jsou jen oni sami. Každému nároku, který jim připomíná jejich závazky, se bez všech skrupulí brání.

Nejspíš k tomu přispívá fakt, že hospodář je daleko. Jeho nároky jim vyřizují jen bezbranní služebníci. A hrubost vinařů vůči nim roste. Jako by zkoušeli, kam až mohou zajít. Prvního zbijí. A ono se nic nestane. Tak pokračují dál. Nepřítomnost trestu jako by pro ně byla potvrzením bezmoci majitele. A tak se jejich bezohlednost stupňuje. Až k zabití syna. Ani jeho vysláním nepostupuje majitel z pozice síly. Apeluje na jejich odpovědnost. Jenomže tomu jakoby vinaři bez vnější hrozby vůbec nerozuměli. Synova bezbrannost je pro ně jen příležitost k jejich totálnímu vítězství. Zabijí ho v naději, že tak zbaví jakékoli odpovědnosti.

Co tenhle pohled do zrcadla podobnosti zatím o víře a zbožnosti vypovídá? Především asi to, co všechno ještě není zárukou, že v ní člověk nepatří mezi ty zlé vinaře. Rozhodně jí není samotná účast na Božím díle. Není jí ani úsilí, snaha, práce a píle, které mu člověk věnuje. Nejsou jí ani výsledky, které přitom dosáhne. To všechno jsme u zlých vinařů našli. Rozhodující je až ten okamžik, kdy by cílem toho všeho neměli být jen oni sami. Až v něm se to najednou lomí.

To jistě neznamená, že bychom z víry nemohli nic mít. Nájem neznamená odevzdat všechno. Jak jsem říkal, my z toho, co ten dobrý Boží vklad přináší, můžeme

běh z koncentračního tábora, jak by možná člověk očekával. Sledujeme mla-

dkovo skrývání před transportem, osudy dalších členů rodiny, pozoruhodné lidské povahy, neuvěřitelnou odvahu, ale i strach. A také třeba lásku, která odvážně překoná strach a všelijaké strádání, aby pak ztroskotala na banální nevěře.

Příběhem prolíná „druhý život“, ten venezuelský: šťastné dětství dívky Ariany, která náhodou objevuje různé drobnosti, jež poukazují na to, že její otec v minulosti prožil něco, o čem jeho blízcí vůbec netuší. Ze spánku mluví cizí řečí, pak Ariana náhodou objeví starý osobní doklad s jiným jménem, ale otcovou fotografií. Na její přímé otázky otec nedává přijatelnou odpověď, nedokáže o této věci vůbec mluvit. Až po jeho smrti Ariana začíná pátrat po tom, co se s ním dělo, a objeví nejenom fascinující příběh, ale i řadu členů širší rodiny a také otcovy přátele. Navštíví místa, kde prožíval dětství a dospívání. A konečně porozumí. . .

(Neumann, Ariana: Pod svícnem tma. Praha: Argo, 2020.)

Jana Šarounová

Zprávy ze staršovstva 11.6.2020

- Staršovstvo doporučilo Lenku Pa-yne pro práci nemocniční kaplanky.
- Staršovstvo projednalo zajištění programu Noci kostelů.
- Staršovstvo připravovalo výroční sborové shromáždění. Navrhlo jeho činovníky a program.
- Z. Šorm informoval staršovstvo o přípravách rodinného tábora v Poušti u Bechyně. Staršovstvo souhlasilo s příspěvkem do 10.000,- Kč na jeho pořádání.
- M. Janeček a P. Coufal vytvořili manuál pro obsluhu vytápění sborových prostor. Manuál bude rozeslán presbyterům a bude k dispozici ve farní kanceláři.
- Z. Šorm informoval o vykonaných sbírkách – pro Diakonii 4086,- Kč, sbírka na Jeronýmovu Jednotu 28.100,-Kč (po zdvojnásobení), na církevní tisk 3062,-Kč.
- Vzhledem k letním zástupům je třeba zeptat se hostujících farářů,

termín přesunout a uvažovali jsme ale spoň o otevření kostela. Nakonec však díky vstřícnosti všech účinkujících došlo jen k malým obměnám a objevila se i nová čísla programu. Celkem přišlo za večer **kolem 330 lidí, na programu a organizaci se podílelo 34 dobrovolníků včetně účinkujících.** Máme z toho radost a všem, kdo pomáhali, děkujeme. Za sebe jsem také moc ráda, že

Noc kostelů posloužila i propagaci jedné ze dvou neziskovek, které podporujeme, tedy Berkatu. Jejich dobrovolná činnost je opravdu fascinující přímou pomocí na místě, byť v malém. Je dobře, že jsme dostali tak konkrétní zpětnou vazbu, že i drobné příspěvky mohou pomoci konkrétním lidem, a věřím, že se nám podaří naplánovat další akce pro ně na podzim.

Jana Šarounová

Pod svícem tma

„Tak si představte“, řekla moje kamarádka, jejíž rodina má židovské kořeny „nějaká paní Ariana z Venezuely pátrala po Internetu a všemožně jinde po historii svého otce ve válečné Evropě, našla také naši rodinu, zjistila, že jsme příbuzní, a dokonce jsme se setkali. Teď vyjde o osudu jejího otce v českém překladu kniha, kterou napsala.“

Na knihu jsem byla samozřejmě moc zvědavá a koupila jsem si ji hned, jak vyšla. Na začátku je příběh podobný mnoha jiným: spokojená, bohatá, vzdělaná a sekulární židovská rodina, milující rodiče a tři děti. Opatření přitvrzují, část rodiny je posléze zařazena do transportu, do něhož se budoucí Arianin otec rozhodne nenastoupit. Nejde tedy o pří-

žit, můžeme se z toho těšit, radovat se a užívat toho. Není na tom vůbec nic zlého, když nám víra přináší radost, uspokojení, jistotu, pokoj, dobré vztahy a oporu. Ale stejně tak samozřejmě máme přijímat i chvíle, kdy nás o ně život v lásce, pravdě a věrnosti třeba připraví, kdy na nás klade nároky, kdy po nás bude něco žádat – třeba čas, nebo náš klid, nebo tu jistotu. Můžeme se určitě dovolávat spravedlnosti, odpuštění, slitování, ale zda si je neuzurpujeme jen pro sebe, to se pozná až na tom, jestli budeme ctít jejich závaznost i tehdy, když nás o něco, co nám víra přinesla – třeba o oporu, pokoj nebo jistotu – připraví. Kdo v takové chvíli uhýbá, kdo věří jenom tehdy, když mu to přináší vyrovnanost a pokoj v duši, ten se v zrcadle tohoto podobenství uvidí na straně zlých vinařů. A má je slyšet jako varování, že přitom vůbec nejde o nevinnou věc.

A ono jde asi ještě o něco hlubšího. Ani obětavost nebo odříkání, při kterých na sebe bezesporu bereme veliké nároky, ještě nemusí znamenat, že jsme se to-muhle nebezpečí vyhnuli. Ježíš v kázání na hoře varuje před tím, jak i v prokazování dobrodiní a v postu můžeme mít za cíl jenom sami sebe, svoji odměnu, svoji spásu. Zkrátka pokud věříme hlavně proto, abychom byli spaseni, potom všechno, co přitom děláme, slouží jenom nám. A mohou to být, jak píše apoštol Pavel ve známém chvalozpěvu lásky, obdivuhodné činy, které jdou až k sebeoběti. A přesto v nich láska, v níž jedině přestáváme být středem všeho, není. Právě zaměření na vlastní dokonalost jako cestu ke spáse, nás od ní odvádí, soustřeďuje nás pouze na sebe.

Pravá autorita

V souvislosti s kontextem podobenství i s jeho původními adresáty – tedy vůdci a představiteli božího lidu – se ale varování podobenství týká asi nejvíce otázky autority, která s vírou a zbožností souvisí. Ve víře je každému propůjčena autorita pravdy, lásky a spravedlnosti, které následuje. Díky nim můžeme vystupovat směle a nezávisle. Dovolují nám klást otázku po pravdě, po oprávněnosti každé moci a zvyklostí. Dovolují nám se vzepřít a jednat svobodně.

V této autoritě vyhnal Ježíš prodávče a směnárníky z chrámu. S touto autoritou nedbal na náboženské zvyklosti své doby, pokud stály v cestě milosrdenství. Apoštolům později dovolila vzepřít se autoritě tehdejší církve. A jejím výrazem je například i Husovo odvolání ke Kristu. Na ní je vlastně postavena celá reformace. Každý věřící má právo dovolávat se stejně pravdy, spravedlnosti a lásky a v odpovědnosti vůči nim trvat na svobodě svého jednání. To je náš podíl na správě toho, co nám Bůh svěřil.

Ale podobenství ukazuje, že jej oprávněně užívá jenom ten, kdo se sám tomuto nároku podřizuje. To znamená, že můžeme klást otázku po pravdě jenom tehdy, když jsme sami ochotni se jí vystavit; že můžeme žádat pokání jenom tehdy, když sami přiznáváme svoje viny a dovolávat se odpuštění, jen pokud jsme sami ochotni odpustit. To odhaluje už spor o Ježíšovu pravomoc, na který podobenství v této kapitole navazují.

Můžeme být horlivými zastánci pravdy, ale pokud uhýbáme otazníkům, které klade nad naši zbožnost, řadíme se k těm zlým vinařům. Ono totiž nejde jenom o to, aby vinice Páně prosperovala.

Důležité je nezapomenout, že nejsme jejími vlastníky a že se nárok skutečného majitele vztahuje i na nás a také nás omezuje.

A snad je přitom podstatný ještě jeden rys. Výsostný nárok majitele vyřizují pouze bezbranní služebníci, které je možné snadno umlčet. Není garantován žádnou vnější mocí. Ani syn nedisponuje takovou mocí, kterou by mohl otcův nárok nezpochybnitelně prosadit. Jejich i jeho porážka je pro vinaře potvrzením, že žádný oprávněný nárok vlastně neexistuje, že si mohou počínat jako vlastníci, že se nakonec oni prosadí. Argumentem je pro ně jen síla. A silovým řešením pak také odpovídají velekněží a starší lidu na Ježíšovu závěrečnou otázku: „Když nyní pán vinice přijde, co udělá těm vinařům?“ Řeknou mu: „Zlé bez milosti zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odvádět výnos v určený čas.“

My obvykle chápeme následující Ježíšova slova jako potvrzení tohoto jejich soudu. Ale já mám za to, že je tomu v Matoušově evangeliu právě jinak.

Noc kostelů

„Můžu se podívat, co to máte na batohu za placku?“ zastavuje mě cestou od zastávky tramvaje mladá žena a zkoumavě prohlíží placku z loňského sborového tábora. „ČCE? To je kousek odtud, před pár dny jsem tam byla!“ dodává a pak mi chvilku vypráví o svém životním hledání a taky o dvorku u našeho kostela, kde během Noci kostelů poslouchala autorské čtení Apokryfních povídek Ondřeje Rady. Prý jestli myslím,

Když na jejich soud Ježíš reaguje: „*Což jste nikdy nečetli v Písmu: „Kámen, který zavrhl stavitel, stal se kamenem úhelným“;*“, přijde mi, že s nimi spíš nesouhlasí, že s nimi polemizuje, že poukazuje na to, že jejich odpověď s Písmem nekomunikuje.

Jako by jim říkal: Vy pořád spoléháte na sílu a na hrozbu, na vítězství mocí, ale Bůh dává za pravdu právě tomu zvrženému, ten má klíčovou roli. Ano, boží království vám bude odňato, ale ne proto, že by vás někdo přemohl a zlikvidoval, nýbrž právě proto, že se spoléháte jen na vnější moc a nepopřejete sluchu tomu, koho lze zavrhnout, nad kým můžete vyhrát. To je ten osudový omyl, který vás vyřazuje z naděje – ne vnější likvidace, ale ta neschopnost přijmout pravdu i bez jakékoli vnější mocí, i v její bezbrannosti. Osudový není až ten okamžik, kdy vás někdo přemůže, osudový je ten okamžik, kdy odmítáte bezbrannost Syna. Protože právě s ním Boží království přichází.

Zdeněk Šorm
(mezititulky redakce)

že bylo hodně přes čáru, když si na tom dvorku zapálila cigaretu: „Nedávno mi umřel táta, bylo to těžký, tak jsem začala znovu kouřit...“.

„U vás v kostele prý bude Petra Procházková mluvit o BERKATU!“ hlásí mi nadšeně Míša, která s námi každý týden v práci vede hodinu anglické konverzace. Míša má k evangelíkům blízko díky některým blízkým osobním vztahům a je na ní krásné, jak živý a upřímný zájem o lec-

cos projevuje. Je jí už přes sedmdesát, ale každé setkání s ní je inspirující a povzbuzivé – a co někde načerpá, hned „posílá dál“.

Letošní Noc kostelů se vydařila. Program byl pestrý a zjevně zaujal jak putující „sběratele razítek“, tak ty, kdo se rozhodli strávit v našem kostele delší a soustředěný čas. Přišlo téměř 350 hostů a dům opravdu ožil, také díky skvělé přípravě, na které se podílela řada členů sboru.

Jeden počin střídal druhý, bylo z čeho vybírat: trubači, literatura, saxofonový orchestr Jaksi Saxy, výstava obrazů, klavírní recitál, beseda, společné zpívání ze Svítáku, bohoslužba při svíčkách... A ještě jeden rozměr je na Noci kostelů cenný – totiž živá zkušenost s tím, že kostel nekončí obvodovými zdmi, že k němu patří okolní svět, že je to ote-

vřený prostor a nabídka pro lidi všelijak rozmanité. Dáváme o sobě vědět a zveme do společenství víry i náhodné příchozí, třeba na chodníku před vchodem, na střeše kostela ve vnitrobloku nebo na skrytém zadním dvorku. Noc kostelů bude zase za rok, ale tohle vědomí ať je s námi i jindy, nejlépe každý den...

Ruth Šormová

Konání letošní Noci kostelů bylo vzhledem k antikoronavirovým opatřením dlouho ohroženo, respektive spíše již všichni počítali, že se akce v tomto roce neuskuteční. Organizátoři však nakonec oznámili, že proběhne 12.6. – tedy týden po původně plánovaném termínu. Zpočátku nebylo jasné, jestli se nám podaří původně plánovaný program na nový